

Naar det derfor fra alle Sider og uimod- sagt blev fremhævet, den Gang Brandfor- sikringsloven var til Behandling, at naar de 9 Millioner, som Statsbanernes Reserve- Pensionsfond ejede, bleve delte, vilde der kunne henlægges 4—5 Mill. Kr. til Stats- brandforsikringsfonden, og endda blive henholdsvis 4 eller 5 Mill. Kr. tilbage til at forøge Kassebeholdningen med — og det var en utvivlsom Forudsætning fra alle Sider, som ingen modsagde — saa kan der ikke være nogen Tvivl om, at alle de Medlemmer, som kendte Sagens Sammen- hæng — og jeg gaar ud fra, at det har været mange — maa være gaaede ud fra, at den Statsgæld paa 5,6 Mill. Kr., vi hidtil havde haft til Reserve-Pensionsfon- den, skulde vedblive at eksistere. Der er ikke af et eneste Menneske under den nævnte Debat, hverken i dette eller det andet Ting nævnt noget som helst om, at Reserve-Pensionsfondens Ophævelse vilde medføre, at vor faste Statsgæld blev ned- bragt med 5,6 Mill. Kr. Da jeg fore- lagde det Lovforslag, som vi her behandle, i Folketinget, var der ogsaa fra alle Sider Enighed om, at det var en selvfølgelig Foranstaltning. Det ærede Medlems Parti nede i Folketinget havde aldeles ingen Indvendinger at gøre. Det var ikke, fordi man dernede ikke var klar over, hvad Foranstaltningen betød, der er jo ogsaa Folk nede i Folketinget, som forstaa sig paa Finanser, der er Folk dernede, som i mange, mange Aar have siddet i Finans- udvalget, som have arbejdet med disse Spørgsmaal dér og som fra første Haand have vidst, saavel hvoraf Reservefonden bestod, som hvorledes dens Midler efterhaanden vare fremkomne, men det var, fordi man ogsaa der var gaaet ud fra, at her var ikke Tale om en ekstraordinær Foranstalt- ning til at nedbringe Statsgælden, men her var Tale om, at en Fond, som bestod af 9 Mill. Kr., skulde ophæves, og Mid- lerne fordeles dels til Statsbrandforsik- ringsfonden og dels til Statskassen. Det er først, da Sagen kom herop, at det ærede 2det Medlem for 2den Kreds gjorde sin Opdagelse, hvorefter dette Forslag skulde være en hel Uhyrlighed, og hvor- efter han fandt det nødvendigt at gøre Opposition imod det. Hvis det ærede Medlems Opposition lykkes, hvis det ærede Medlem altsaa for det første faar Loven forkastet og derefter faar mig til at rette mig efter det ærede Medlems Anvisning, saa vil Følgen deraf jo blive, at Loven om Statsbrandforsikringsfonden medfører ikke en Forøgelse af Kassebeholdningen, men

en Formindskelse af den med ca. 1 Mill. Kr., og ikke at Statsgælden vedbliver at være, som den hidtil har været, men at den bliver nedbragt med 5,6 Mill. Kr. Men jeg tror ikke, at jeg appellerer forgæves til ærede Medlemmer af alle Partier i dette Ting, naar jeg siger, at en saadan Forudsætning var ikke til Stede hos noget Medlem af dette Ting, da vi be- handlede Sagen i Fjor.

Det ærede Medlem, der fører Ordet for Højre, støtter jo sin Opfattelse paa, hvad jeg vil kalde en ren Doktrin. Dok- trinen er den, at naar man bliver Ejer af sin egen Gæld, saa eksisterer den ikke mere. Jeg vil tillade mig at sige: Det er et Stykke Ekskamensjura, som det ærede Medlem og jeg maaske ogsaa have hørt noget til i vore unge Dage og som det ærede Medlem har fundet rimeligt at an- vende her. Det er jo ikke noget, der holder ude i det praktiske Liv; det holder ikke en Gang i almindelige private Sel- skaber, lad os sige i et Aktieselskab. Lad os tænke os, at vi have et saadant Selskab med en bestemt Gæld, bestemt ved Sel- skabets Love og Statutter eller ved Gene- ralforsamlingsbeslutninger, saaledes at den har en fast Størrelse, og saaledes at den skal nedbringes med et vist Beløb aarligt, som altsaa er det aarlige Afdrag, Selskabet skal tilsvare, og lad os endvidere tænke os, at Selskabet f. Eks. ved at overtage en anden Forretning kommer til at eje noget af sin egen Gæld, f. Eks. nogle af de Par- tialobligationer, det i sin Tid har udstedt. Vilde saa noget Menneske paastaa, at denne Gæld, for saa vidt disse Partialobli- gationer angaar, har ophørt at eksistere? Intet Menneske vilde paastaa det. Partial- obligationerne ville blive henlagte blandt Selskabets andre Aktiver, og hvis vedkom- mende Direktør uden nogen Bemyndigelse af Generalforsamlingen afskrev Obligations- beløbet paa Gælden, saaledes at den paa næste Generalforsamling fremtraadte med en mindre Størrelse, end den ifølge Lovene skulde have, vilde han have handlet egen- mægtigt. Detsamme gælder i endnu højere Grad, naar der er Tale om Statskassen. Hvis den Doktrin var rigtig, at naar man bliver Ejer af sin egen Gæld, saa eksis- terer den ikke mere, men er slettet ud, saa vilde jo Følgen deraf være den, at naar Statskassen bliver Ejer af sine egne Obligationer, saa skulde disse Obligationer rives itu. Men det sker jo ikke. At Staten ejer sine egne Obligationer, vil ikke sige andet, end at den ejer et Stykke af sin egen Gæld, og i saa Henseende har der